

At gennemtvungelse af FN's Sikkerhedsråds krav, herunder som en sidste udvej med militære magtmidler, er nødvendig for at fjerne truslen mod den internationale fred og sikkerhed i regionen.

Så kronargumentet var altså ikke det, som hr. Villy Søvndal nævnte. Det er nævnt én gang i konklusionerne og er en kendsgerning, som hr. Villy Søvndal heller ikke kan benægte. Det gjorde hr. Holger K. Nielsen da heller ikke under debatten den 19. marts 2003, hvor han siger:

»Det handler om, at Saddam Hussein har masseødelæggelsesvåben, og det er jo det, våbeninspektørerne er i gang med at undersøge. De er i gang med at få dem afmonteret.«

Og jeg skal minde Det Radikale Venstre om, at fru Marianne Jelved sagde:

»Det Radikale Venstre ønsker at gøre op med Saddam Husseins tyranni, diktatur, masseødelæggelsesvåben osv. ... Vi er fortsat af den opfattelse, at krig er den sidste udvej, men at det kan være nødvendigt at gå ind i en krig.«

Det mener man så ikke var tidspunktet der, og det respekterer jeg, men man mente jo altså, at det kunne blive nødvendigt. Det var så det, vi vurderede var nødvendigt på det tidspunkt.

Så det, hr. Villy Søvndal siger, er simpelt hen ikke rigtigt. Derfor kan det godt være meget morsomt at sammenligne de to, men det er to forskellige opgaver, og sammenligningen er i øvrigt ikke korrekt.

Til sidst skal jeg sige, at hr. Villy Søvndal – undskyld hr. Søren Søndergaard, men de to stemmer var næsten ens – glemmer, at et flertal i den irakiske befolkning er tilfreds med, at Saddam Hussein er væltet – det viser meningsmålingerne – og at et flertal også forventer en bedre fremtid som følge af det.

Det er faktisk den fremtid – vil jeg fortælle hr. Søren Søndergaard – som Saddam Husseins terrorister prøver at forhindre, for de vil ikke have, at den irakiske befolkning får en sådan fri fremtid. De vil styre den irakiske befolkning, som de gjorde før. Det var derfor, at de angreb FN, som de gjorde, og det er derfor, de angriber alle dem, der kommer ind. Det er derfor, at vi skal have større sikkerhed for vores styrker.

Kl. 20.05

Det, det drejer sig om i dag, er, at Saddam Hussein ikke skal få held til at få ødelagt den mulighed, der er for et frit Irak i fremtiden. Det er den frihed og fremtid, som flertallet i den irakiske befolkning håber på og regner med, at de kan få.

Det er derfor, vi er dernede, og det er derfor, vi udvider styrken: for at skabe den sikkerhed, som er nødvendig, for at Saddam Hussein og fundamentalisterne, som hr. Søren Søndergaard har ganske ret i er kommet ind, ikke skal få held til at ødelægge den fremtid. Derfor takker jeg for, at et flertal her i salen støtter muligheden for at skabe den fremtid for irakerne.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Tre spørgsmål til udenrigsministeren.

For det første: Hvis Saddam Hussein havde masseødelæggelsesvåben på det tidspunkt, hvor krigen startede, er der vel ikke noget, der forhindrer, at han har dem endnu og kan bruge dem, eller hvad?

For det andet: Kan ministeren bekræfte, at Colin Powell i et brev til den syriske udenrigsminister skrev, at der er intet i resolution 1441, der tillader den at blive brugt som hjemmel til at starte en krig mod Irak? Kan udenrigsministeren bekræfte, at Colin Powell har skrevet det?

For det tredje: Der står i det beslutningsforslag, der behandles i dag, at ændringer i styrkebidraget kan beslattes i Det Udenrigspolitiske Nævn, og hvis de er væsentlige i Folketinget, hvis man finder det nødvendigt. Socialdemokratiets ordfører har klart gjort rede for, at hvis der er tale om en væsentlig forlængelse, f.eks. 3 måneder, hvilket er en fordobling af det, der gives nu, er der tale om en væsentlig forlængelse. Er udenrigsministeren enig i det?

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Der er nogle af spørgsmålene, der ligger noget uden for dagsordenen. Hvis ministeren kan svare, er det i orden.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg har også nogle korte spørgsmål til udenrigsministeren.

Det ene vedrører den danske villighed til at arbejde for at styrke FN's rolle. Betyder det, at hvis Kofi Annan ikke får det igennem, som han ønsker, nemlig at FN ikke får tildelt en sekundær rolle, men en helt central rolle, så vil den danske regering tage beslutningsmæssige skridt over for den amerikanske administration og gøre opmærksom på, at det ikke er i overensstemmelse med det danske ønske, at FN skal have en så sekundær rolle? Kan man forestille sig Danmark spille den rolle, at man aktivt går ud og kritise-